

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

λέν ξέρω πώς να σου τ'επω. Μά ο δρόμος, χθές τ'ο βράδυ. Μσό σ'η σταχτιά τ'η ουνεργιά οά θέατρο είχε γίνει, Μόλις φαινόταν ή σκηνη σ' ένα όριο τ'ο σκοτάδι Και οά οικίες φαινότανε μακρού μου οί θεατρίνοι.

Τά ολίγια πέρα κι' οί άλλες και τ'α κλωνάρια άντάρια Έλεες κι' ήταν σκιηνά παλιά και ξεβαμμένα, Κ' έκεινοι έβγαίταν κι' έταίζαν τ' άλλόκοι τους δρόμα, Κι' άκουγες βόγγους κι' άκουγες και γέλια ένθυσιμένα.

Έγώ δέν ξέρω. Έβγαίνανε κι' έομίγαν κι' επαγαίταν Κ' ήτανε μιά παράσταση και θλιβερή κι' όραία, Κ' έβγαίνε—Θέ μου!—κι' νυχτιά, καθής; έπαροσαίνανε, Έβγαίνε—Θέ μου!—κι' έοιχε τ'η μαύρη τ'ης αδαία.

Λάμπρος Πορφύρας

ΠΟΛΥΜΝΙΑ

Ήντικά αίσθημα ψεύτη τού κόσμου. Μά τ'ο παράξενο φως τού ήρωτός μου φέγγει στού σκοτεινού δρόμου τ'η άκρη. Με τ'ο παράπονο και μέ τ'ο δάκρυ, κόρη γλωμόθωρη, μαυροντυμένη. Κι' έννε οάν αίτημα, και περιμένει. Λάμπει τ'ο βλέμμα τ'ης άπ' τ'η άστένια. Σάμπως να λιώνουνε χέρια κερνία. Στ' άσπρα μάγουλα, πώς έχει μείνει

πικρα τ'ο νόημα γέλιου πού σβήνει. Είπε τ'ο άζηηγο τ'ο μικροστέμια δίχως τ'ο μίλημα δίχως τ'ο χρώμα. Κάποια μεσάνυχτα θά σ' αγαπήσω, Μούσα. Τά μάτια σου θά τ'ο φιλήσω παρά γροβόβοντας μέσ τ'α νερά τ'ους τ'α χρυσοειράτα και τούς θανάτους, και τ'η βασίλισσα λέξη τού κόσμου και τ'ο παράξενο φως τού ήρωτός μου.

Κ. Καρυωτάκης

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Ένός βοσκού τ'ο σούρουπο, Ροίμελη, έντός μου κούβω, διαμάντι σ'ην ψυχή. Κι' όταν λιγώ περίλυπα κι' άπ' τόν άγώνα οκέρω, πικρά τ' άκουω ν' άζη. Σαν κλάμα—Σαν παράπονο—Και οάν όρη από πέρα κι' άπ' τ'η παυθένα πλάση. Και να μου λέει—Μη δέροσαι! Και τ'ης χαρά; σου ή μέρα βασίλευε ούτ'ό δίσω.

Αθ. Κυριαξής

ρείτε ν' άνεβήτε κι' οί δυό μαζί. Τ'ο βάρος θάταν πολύ και δέν κριτάει ο βράχος. Καταλάβετε;

Η προειδοποίησις αυτ'ή έφερε στο νου και τών δυό συγχρόνως αυτ'ο που είχαν άκούσει πριν. «Μ' ένα τίποτε κι' ο βράχος θά πέση άπάνω τους!»

—Θ' άνεβώ πρώτη, ειπε ή γυναίκα και στα μάτια τ'ης ειχε τ'η άγώνα τ'ης άμφιβολίας.

—Γιατί;... Έγώ θ' άνεβώ πρώτος. Είμαι γέρος. Έγώ, έγώ θ' άνεβώ.

—Όχι! Έγώ πού είμαι νέα. Έσύ έχεις ζήσει.

—Θέλω κι' έγώ να ζήσω, άκόμα.

Τ'η στιγμήν εκείνη έφάνηκε ή σκάλα. Η γυναίκα τρέχει ν' άνεβή αλλά ο γέρος πού ήταν πιδ κοντά μπαίνει μπροστά τ'ης.

—Δέ θά σ' άφήσω!

—Έχε τ'ο νου σου! Θά σε πιζώ!

Και άρχίζει μιά πάλη τρομερή. Η γυναίκα βάζει τ'α χέρια τ'ης γύρω άπ' τ'ο λαμό τού γέρου, αλλά τ'α δάχτυλά τ'ης εινε καταπληγωμένα και δέν μπορούν να σφιξουν.

Ο γέρος προσπαθεί να τ'ην οίξη χάμω, αλλά τ'α χέρια του εινε πολύ άδύνατα. Τότε ρίχνει όλο τ'ο βάρος τού κορμιού του άπάνω τ'ης και πέφτουν μαζί στα έρειπια. Βρίζεται όμωσ από πάνω τ'ης, τ'ης δαγκάνει με λίσσα τ'α μάγουλα, τ'α χείλια, τ' αυτιά. Τ'ης ξεροί-ζωσε τ'α μαλλιά, τ'ην πατάει, τ'ην συντρίβει με όλο τ'ο βάρος του.

Έπειτα πλησιάζει γρήγορα τ'η σκάλα, πιάνεται και φωνάζει.

—Τραβήξτε γρηγο-ρα!

Από πάνω τραβούν, τραβούν. Μεγάλες πέ-τρες κατρακυλούν από τ'ο βράχο και πέφτουν μέσα στο σπήλαιο όπου κοιτάται ή γυναίκα...

Αλλά ο γέρος ειχε πιά σωθ'η... Ήταν ο «Νικητής». Κ.

== ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ==

Ο Λόρδος Δήμαρχος

Ο Άγγλος ήθοποιός Φότ, έταξείδευε κάποτε σ'ην Νότιον Άγγλιαν. Μίαν μέρα στάθηκε σ' ένα έπαρχιακό ξενοδοχείο, όπου προγευμάτισε. Όταν έφθασε ή ώρα τού λογαριασμού, ο ξενοδόχος τόν ρώτησε:

— Έμείνατε εύχαριστημένος από τ'ο πρόγευμά σας;

— Έφαγα καλλίτερα από κάθε άλλον σ' όλη τ'ην Άγγλία, ειπε ένθουσιασμένος ο Φότ.

— Έκτός βέβαια από τόν λόρδο Δήμαρχο, ειπε με ζωηρότητα ο ξενοδόχος.

— Δέν έξαιρώ κανένα άπάντησε ο Φότ.

— Πρέπει να έξαιρέσετε τόν λόρδο Δήμαρχο.

Ο Φότ ένθύμωσε και έανάπε:

— Δέν έξαιρώ κανένα!

Η φιλονεικία πήρε άσχημο δούμο και στο τέλος ο ξενοδόχος προσήγαγε τόν ήθοποιό ένώπιον τού έντοπίου δημάρχου.

— Κύριε Φότ, ειπε τότε ο δήμαρχος πρέπει να μάθετε ότι υπάρχει σ'ην έπαρχία μας ένα παλαιό έθιμο σύμφωνα με τ'ο όποιο ο λόρδος δήμαρχος υπερέχει και έξαιρείται όλων. Για να μη λησμονήσετε τ'α έθιμά μας, σάς καταδικάζω να πληρώσετε πρόστιμον ένός σελινιού, εκτός αν προτιμάτε να τιμωρηθ'ητε με φυλάκισιν πέντε ωρών. Έκλέξατε.

Ο Φότ καταθυμωμένος επλήρωσε τ'ο πρόστιμο και βγήκε από τ'ην αίθουσα, φωνάζοντας:

— Δέν ξέρω σ' όλο τόν κόσμο ήλιθιο μεγαλύτερο από αυτόν τόν ξενοδόχο—εκτός από τόν Λόρδο Δήμαρχο, προσέθεσε με μεγάλο σεβασμόν, στρεφόμενος πρὸς τόν δικαστήν του.

***

Οι διάδοχοι ένός γιατρού

Ο διάσημος ίατρος ντ' Μουλέν, πεθαίνοντας, ειπε στους συναδέλφους του, πού ειχαν συγκεντρωθ'ει γύρω του.

— Κύριοι, μήν άπελιπύζεστε. Είνε αλήθεια πώς έγώ πεθαίνω, μα άφήνω σ'όν κόσμο τρείς μεγάλους ίατρούς.

Οί γιατροί έκυττάχθησαν, βέβαιοι ότι θά άκούσουν τ'α όνόματά τους.

Μά ο έτοιμοθάνατος επρόσθεσε:

— Τ'ο νερό, τ'η γυμναστική και τ'ην έγκράτεια...

**η

Ο κύριος τού σπιτιού

Στά μέσα τού 18ου αιώνος ζούσε στο Παρίσι ο γεωμέτρης Μαιράν πού ήταν τύπος άφηρημένου σοφού.

Μιά μέρα έπιασε ξαφνικά φωτιά στο σπίτι του. Τ'ο πάτωμα ειχε άρχίσει να καίγεται ένδ' ο γεωμέτρης έσχεδιάζε άμέριστος τούς κύλους του και τ'α τείγωνά του. Έτρεξαν λοιπόν και τού ειπαν ότι έπρεπε να φύγη άμέσως, αν ήθελε να σωθ'η, ένδ' ο συγχρόνως τόν έρώτησαν τι να κάνουν για να ορθώσουν τ'η φωτιά.

— Ρωτήσατε τ'ην γυναίκα μου να σάς π'η τι να κάνετε, τούς άπάντησε ο Μαιράν, έγώ δέν άνακατεύομαι διάδωλο στο σπίτι.

Και έανάσχησε πάλι να σχεδιάζ'η.

Αναγκάστηκαν τότε να τόν βγάλουν διά τ'ης βίας άπ' τ'ην κάμαρά του για να τόν σώσουν, ένδ' αυτὸς έξακολούθησε να φωνάζ'η ότι «κύριος τού σπιτιού εινε μόνον ή γυναίκα του».

***

Τ'ο γιλέκο τού Μάρκ Τουαίν

Ο Μάρκ Τουαίν ο διάσημος Άμερικανός εϋθυμογράφος ήταν πολύ άμελής και άτιμέλητος στα ρούχα του. Μιά ήμερα πήγε να κάν'η επίσκεψιν σ'ην κυρία Μπέσορ-Στόου σ'ην γνωστή συγγραφέα τ'ης «καλύβας τού Μπάρμπα-Θωμά» με τ'ην όποιαν ειχε φιλικές σχέσεις. Όταν έγύγισε στο σπίτι ή γυναίκα του τόν υπεδέχθη με φωνές.

— Τέλος πάντων, τού ειπε, είσαι άνυπόφορος με τ'ην άκαταστασία σου, πήγες σ'ην κυρία Στόου χωρίς να βάλ'ης τ'ο γιλέκο σου.

Ο Μάρκ-Τουαίν χωρίς να τ'ης άπάντηση μπήκε σ'ην κρεβατοκάμαρά του. Ύστερα από λίγα λεπτά βγήκε πάλι έξω μ' ένα μικρό δέμα στα χέρια τ'ο όποιον έδωσε σ'όν υπηρέτη για να τ'ο π'η σ'ην κ. Στόου. Μέσα στο πακέτο αυτ'ο βρισκόταν τ'ο γιλέκο του και ένα γραμματάκι πού έλεγε τ'α έξης: «Η γυναίκα μου, μού ειπε, πρὸ όλίγου ότι βρισκόμουνά πάνω από μισή ώρα στο σπίτι σας χωρίς γιλέκο. Σας στέλω τ'ο γιλέκο μου. Σας παρακαλώ κρατήστε το τ'οσην ώρα όσην βρισκόμουνά κι' έγώ στο σπίτι σας και έπειτα στείλτε το πίσω, γιατί εινε τ'ο μόνο ποι'έχω.»